

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów i obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszego sporu jest żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2013 r. [C(2013) 1200 wersja ostateczna] oraz pisma w sprawie przedstawienia zarzutów [C(2013) 1199 wersja ostateczna], na mocy których Komisja formalnie wszczęła postępowanie AT. 40032 — BR/ESBR — Powrót do naruszenia w celu zmiany decyzji C(2006) 5700 wersja ostateczna w sprawie COMP/F.38.638 — Kauczuk butadienowy i emulsyjny kauczuk butadienowo styrenowy z dnia 29 listopada 2006 r., której częściowa nieważność została stwierdzona i która została zmieniona wyrokami Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawach T-39/07 Eni przeciwko Komisji i T-59/07 Polimeri Europa przeciwko Komisji.

W ramach pierwszego i jedyne zarzutu skarżąca podnosi brak właściwości Komisji do ponownego wszczęcia w stosunku do niej postępowania karnego, mającego na celu wydanie nowej decyzji w sprawie naruszenia. W szczególności skarżąca uważa, że uprawnienia karne Komisji w stosunku do Versalis SpA. w związku z okolicznościami, których dotyczyło postępowanie COMP/F/38.638 — Kauczuk butadienowy i emulsyjny kauczuk butadienowo styrenowy — zostały wyczerpane w następstwie wydania decyzji z dnia 29 listopada 2006 r. [C(2006) 5700 wersja ostateczna], której częściowa nieważność została stwierdzona i która została zmieniona wyrokami Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawach T-39/07 Eni przeciwko Komisji i T-59/07 Polimeri Europa przeciwko Komisji, zaskarżonymi obecnie przed Trybunałem Sprawiedliwości. Komisja w wyniku wznowienia postępowania karnego zamierza dokonać zmiany co do istoty uzasadnienia decyzji z dnia 29 listopada 2006 r. czyli nowej oceny okoliczności faktycznych dotyczących skarżącej już ustalonych i co do których zajął już stanowisko Sąd w ramach pełnej kontroli sądowej. Ponowne otwarcie postępowania w sprawie naruszenia w zakresie celu i skutków pozostaje wyraźnie w sprzeczności z zasadami *ne bis in idem*, pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz skutecznej ochrony sądowej.

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2013 r. — Eni przeciwko Komisji

(Sprawa T-211/13)

(2013/C 156/99)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Eni SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. M. Roberti i I. Perego)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji z dnia 26 lutego 2013 r. o ponownym wszczęciu postępowania [C(2013) 1200 final] i przeciwko pismu w sprawie przedstawienia zarzutów z dnia 26 lutego 2013 r. [C(2013) 1199] dotyczącemu postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 53 porozumienia EOG wydanych w sprawie AT.40032-BR/ESBR.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi brak właściwości, ponieważ Komisja nie może ponownie wszcząć postępowania w celu zmiany decyzji wydanej w sprawie BR-ESBR w 2006 r. i wydać w tym samym czasie nowej decyzji ponownie nakładającej podwyższenie kwoty grzywny za powrót do naruszenia.

ENI podnosi, że w wyroku z dnia 13 lipca 2011 r. (sprawa T-39/07) Sąd nie tylko stwierdził częściową nieważność decyzji BR-ESBR z 2006 r. ze względu na nieprawidłową ocenę przez Komisję okoliczności obciążającej, jaką jest powrót do naruszenia, ale skorzystał też z prawa nieograniczonego orzekania przysługującego mu na mocy art. 261 TFUE i na mocy art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, zmieniając kwotę grzywny i zastępując ocenę dokonaną przez Komisję własną oceną. Zaskarżone akty, oprócz tego, że naruszają owe przepisy, są również niezgodne z art. 266 TFUE, zasadą kompetencji powierzonych i równowagi pomiędzy instytucjami, o której mowa w art. 13 TFUE, a także z podstawowymi zasadami sprawiedliwego postępowania sądowego określonymi w art. 6 EKPC i art. 47 Karty praw podstawowych oraz z zasadą *ne bis in idem*, o której mowa w art. 7 EKPC.

ENI podnosi również, że, wbrew twierdzeniom Komisji, Sąd nie stwierdził uchybienia proceduralnego w sposobie, w jaki Komisja zastosowała w decyzji BR-ESBR z 2006 r. przesłankę powrotu do naruszenia; działanie Komisji oparte jest zatem na całkowicie błędnym założeniu prawnym i faktycznym i również z tej perspektywy jest niezgodne z art. 7 EKPC.